

клуб“, „Но-нейм“ на „Александър Невски“ (мл.4, ХБ, м.); „Амор“ в подлеза на НДК, „Дабъл Вижън“, „Ескейп“, „33“ и „Дай-дай“ в „Студентски град“, „по паркове си ходиме, тука на „Герена“... некой път по центъра ходим, разкарваме се“ (мл.5, ХБ, м.); „В центъра ходим постоянно и вечер по дискотеки... навсякъде ходим“, „случвало ми се е вечер да се качиме нагоре в планината да се разхождаме през нощта“ (мл.6, ХБ, ж.); кафенета „по „Герена“, концерт на стадион „Васил Левски“ (мл.7, ХБ, ж.);

Интервюираните младежи от „Факултета“ трябва да разделим на две групи: работещи-мъже и неработещи-жени. За работещите мъже **излизането извън квартала е всекиднев-но действие, но като движение от квартала до работното място и обратно.** Това движение обаче не поражда „посещавани“ и/или предпочитани места – при това движение градското пространство със своите различни места не се забелязва, важни са изходната/крайната точка – кварталът и дневната/временната точка – работното място. Такова „движение“ в градското пространство няма как да породи предпочитани места, доколкото е ясно определено в своите начална и крайна точка, и не предполага прекъсване в някакви междинни места. То е по-скоро „прескачане“ от дома в работното място, отколкото движение из градските места. Трябва да приемем обаче, че подобно „прескачане“ е характерно за голяма част от работещите граждани на София, независимо от това в кой квартал живеят и каква е тяхната етническа принадлежност. Можем също така да допуснем, че то е присъщо най-вече за онези жители, чието работно място е отдалечено от обитавания квартал, както и за семейните с малки деца. Когато разстоянието между дома и работното място отнема значително количество време и предполага значителен разход на енергия в софийския градски транспорт, едва ли на човек му е до прекъсване на движението от-до, за да посети предпочитано място – домът се оказва предпочитаното място, към което се стремия, а работното място принудително ме извежда от него. Ако към това прибавим семейство и деца – домът се оказва и предпочитано място, и място на „принудително“ (със или без кавички в зависимост от случая) завръщане.

Има ли тогава разлика между интервюираните от нас млади работещи роми от „Факултета“ и който и да е друг жи-